

ג ב ה

יעקב פיכמן

על פתח הר, השמש לה מנגד,
זורחת גנה, נדף אותה טפחה.
ועד למרחוק תקרא חוגגת
בדמי ניסן את לבן הסריקה.

סחופת מלקוש לילי, יומם רוגצת
בסלים היא, בסלים נחנה —
רק לב את עירמה כאב, נדע את
כל העתרת ברגבה צפונה!

בזף היום נרם, במוסה על נבט
זה אף זקק, אהבתי די אראף.
עינך לאב נשנף, יונקה כואבת
חוגגת לטה רף את בעברך.

עיני דרוכה ולא יאבד כל ניצ
נדף העדיכה, בערוגה
כי העשבי, מעדרי, ולא תצניע
תרול אויב, שיר קרש בתיקה.

עד מה אשרה תבל לא-מגחשת!
תאנה אורגה סודה, נשם רמון
יאדים שקוי-אור, הנזית, קעב לוחשת,
עטור שתיקה, נבדל, טהור, קדמון.

וכי אינך, עוד בך-ידי לוספת
את כל נבצול, נמחק אצבעך
וקל פארת חמדך, בשמך רועפת
ובקל שגשוג עוד צהל היותך.

בכל משעול עברת, ועוד עוברת
בבטח גף דמותך הרוגגת,
אדרך נאברך את העתרת,
לי היותך לכל לבלוב צפונה.